

10.30. שפת הים.

התכנית הרשמית נגמרה. הגיע תור היזמה הפרטית. חברות-חברות של נערים ונערות משוטטות לאורך שפת-הים. מדליקים מדורות, רוקדים, שרים. פה ושם מבקשות להן קבוצה קטנות יותר „אווירה פרטית“. נערים ונערות יושבים על החול, רובצים זה על גבי זה, כדרכם של נערי תנועות-הנוער. שירים רכים מהדהדים בחלל. הים שקט. חצי הסהר משתקף במים הרוגז עים. שיא הכיף.

11.00. שפת הים, ליד בית-הקברות המוסלמי. דמויות אפלות, שחורות מן הלילה, נעות בשטח, ונעלמות בצלילים.

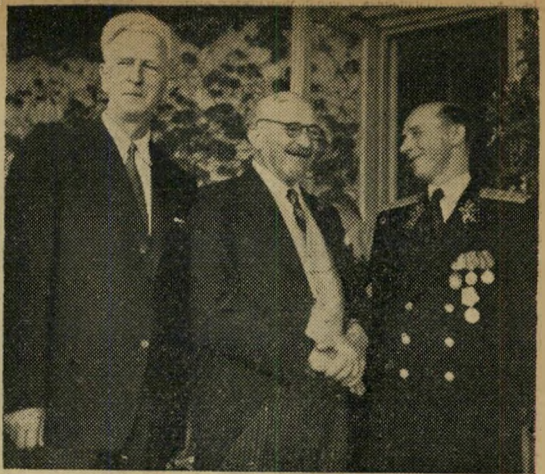
על שפת המים רוקד זוג יחף ריקוד אינטימי משלו. מרחוק מגי-עים צלילים קוטעים. אין צורך בהם. יש מוזיקה בלב.

הלפיד מגיע לקרית-ענבים! הלפיד בידי חבר קבוצת „הפועל“ שניצחה במרוץ וזכתה לדגל הקסטל. נשיקה, רוצים לצלם? אהלן לנו לא איכפת. להיפך. „חבריה, הצטלמתי. הצטלמתי.“ לקול הצהלה מגיחים מן האפ-לה זוגות אחרים, שהיו חבויים אי שם. גם הם רוצים להצטלם. „איזה פוזה אתם רוצים?“ דבר טבעי בהחלט. אין מה להתבייש. לשם מה ברא אלוהים

הרוכה והדגל באזכרת חיל האוויר צל העבר, איום העתיד.

העצמאות - בין ירשוב ומקדונד כשרוטיה מחייכת, מקמסת אמריקה את המצח...

גיע איאפשר. המשטרה הקימה גדר-תיל לאורך החוב, ומעבר אין. מרחוק מגיעות המנגינות. זה מס-פיק למצב-הרוח. זוגות מתרוצצים בה-מון. שרים, צוהלים, רוקדים להם רי-קוד פרטי משלהם. זוג מתנשק, בודד בהמון הרב. אור המצלמה אינו מס-ריע. בבקשה, רוצים את שמותינו? שמי נפתלי, חייל משוחרר, לפקודתכם. הבחורה? אביבה, לא לפקודתכם... יחי החופש!

9.00. כיכר מוגרבי. המצעד עבר. המונים נשארים במקום ומחפשים מוצא למרץ העודף. מה לעשות? נהג אומלל במכונית-משא עמו-סה בלפידים מיותרים נתקע בין ההמון. ההמון מסתער אליו. לפי-דים - מדוע רק לגדנ"ע? תוך שניות מספר מריקים את המכו-נית. שוטר מנסה להתערב, אך לשוא.

„בואו, נסדר תהלוכה משלנו.“ הלפידים מודלקים. תהלוכה מס-תדרת ומתקדמת לכיוון הים, בעוד שאורות התהלוכה הרשמית נוצ-צים בכיוון ההפוך. הידר. הפרנו את התכנית.

9.15. כיכר מוגרבי. הלפידים לא הספיקו לכל. יש לצי-צוא התעסקות חדשה. מה לעשות? מה עשינו לפני שנתיים וחצי, כש-האויים הכריזו על מדינה עברית? אינכם זוכרים? הרמנו מכוניות...

ובכן... הגה מכונית. קטנה וחמודה. בחור ובחורה חמודה, בעלת צמות שחורות, יושבים בה. הושיטו ידים, חבריא. משקל קל. להרים. אחת-שתיים-שלוש. מצוין. הבחורה צוחת. הנהג נאנח. הגלג-לים מסתובבים באויר. סע הלאה. הנה עוד מכונית. אחת-שתיים-שלוש... * * *

9.20. כיכר מוגרבי. יש המסתכלים בהילולה מן הצד. מי? למשל, מצחצחי הנעלים. סיסמתם: העסקים כרגיל. ההמו-נים עוברים על פניהם, דורכים עליהם, רומסים אותם. איש אינו חושב על ציחצוח נעלים. מה הט-עם? ממילא ידרכו עליהם. אך המצחצחים הם פילוסופים. להם כל העניין אינו נוגע. הם שליחי הציבור, שאינם נוטשים את משמרתם. העסקים כרגיל... על עץ גבוה יושב ילד שחוב, כבן 7. עיניו נוצצות ופיו פעור. הוא משקיף על ההמון מגבוה. איך הגיע לשם? השד יודע. * * *

9.30. אלגנטי-הירקון. הצפיפות איומה. כל אחד רוצה לה-גיע אל הבמה, בכיכר הכנסת. אך לה

(המשך מעמוד 3) מפקדת קטנה צוחת בקול סופראנו, תוך כדי הליכה וניפנוף ידים. נראה שטרם עברה את הקורס... המצעד יוצא. * * *

9.00. כיכר מוגרבי. המצעד עבר. המונים נשארים במקום ומחפשים מוצא למרץ העודף. מה לעשות? נהג אומלל במכונית-משא עמו-סה בלפידים מיותרים נתקע בין ההמון. ההמון מסתער אליו. לפי-דים - מדוע רק לגדנ"ע? תוך שניות מספר מריקים את המכו-נית. שוטר מנסה להתערב, אך לשוא.

„בואו, נסדר תהלוכה משלנו.“ הלפידים מודלקים. תהלוכה מס-תדרת ומתקדמת לכיוון הים, בעוד שאורות התהלוכה הרשמית נוצ-צים בכיוון ההפוך. הידר. הפרנו את התכנית. * * *

9.15. כיכר מוגרבי. הלפידים לא הספיקו לכל. יש לצי-צוא התעסקות חדשה. מה לעשות? מה עשינו לפני שנתיים וחצי, כש-האויים הכריזו על מדינה עברית? אינכם זוכרים? הרמנו מכוניות...

רחש האוויר... המטרה לנגד עינינו.

המית הגלים... בשורות מלכדות לקראת...